

Vastinetta Suomen Sosialidemokratian arvosteluun

Säkenien viime numeron katsausosastossa kirjoitetaan Suomen Sosialidemokratian puolueen arvostelua siihen lajiin, että siihen kannattaa muutamalla sanalla vastata. Siinä syytetään sosialidemokratista puoluetta kau-pustelemisesta porvarien kanssa ja työläisjoukkojen pettämisestä. Siinä väitetään, että tällä puolueella ei ole oikeutta tulla nimitetyksi ja kohdelluksi Suomen työläisluokan todellisenä edustajana. Tämöisten johtopäätelmien aiheena on erikoisemmin sosialidemokraattisen edustajaryhmän suhde presidenttivaaliin. (1.)

Tämän kirjottaja toivoi, että Suomen sosialidemokraattinen puolue olisi äänestänyt presidenttivaalissa tyhjiillä lipuilla, — ei siis edes omaa ehdokastaankaan, sillä oman ehdokkaan äänestämällä tunnustetaan teoreettisesti valtuksi tuleminen mahdollisuus. Jos riittävä määrä porvarillisia antaisi äänensä vähemmistönä olevan sosialistipuolueen ehdokkaalle, joutuisi tämä enemmistöltään porvarillisen valtion toimeenpanevaa valtaa käyttämään. Se olisi luonnotonta.

Mutta niiden asianhaaran vallitessa, mitkä muodostavat Suomen tilanteen, minä en voi nähdä asiallista syytä tuomita Suomen Sosialidemokraattinen puolue porvarilliseksi tai porvariston kanssa kauppoja tekeväksi, eikä edes tiedottomasti porvarillisia tarkotuspieriä palvelevaksi, saattikka sitten tietoisella tarkotuksella köyhällistön asiaa pettääksi. (2.)

Tämän kirjottaja on ollut tilaisuudessa lukemaan suuren määrän kaikkia Suomen Sosialidemokraattisen puolueen sanomalehtiä, joissa lehtien toimitukset, puolueosastot, ammattiyhdistykset, piirijärjestöt, vaalialueitten sosialidemokraattiset valitsijat valtavasti vaativat, että sosialidemokraattien velvollisuus eduskunnassa on hävittää Mannerheim ja hänen puolueittensa

johtava asema. Saattaa kyllä huomata, että tuo vaatimus perustuu opportunistisiin näkökohtiin, mutta sisimmässä hengessään se ei ilmaise luokkasovitusta. Niiden henki sanoo: "näin nyt täytyy tehdä, mutta maailman proletariatin kanssa me tulemme tekemään väärän järjestelmän pesänselvitystä aikanaan." (3.)

Presidenttivaaliin joutuessa oli Suomen työläisten asema pääpiirteissään seuraava:

Suomen köyhällistö oli kyennyt omilla voimillaan murtamaan valkosen terrorin pahemman julmuuden. Se oli kyennyt osottamaan maailmalle, että hirveinkään työläisten teurastaminen ja räkkääminen ei voi hävittää työläisten luokkaliikettä. Työväestö nousee vaikka se kuinka perinpohjin lyödään maahan, vaikka sitä kuinka hävistään ja piinataan.

Mutta Suomen työväestön täytyi tietää, ettei sillä ole voimaa murtautua porvaristovallan rintaman läpi. Tämän se saattaa hyvin havaita, luodessaan silmäyksen Suomen porvarilliselle luokkarintamalle. Tämä rintama kärsittää:

Varsinaiset kapitalistit,
maanomistajat,
kaupunkien pikkuporvariston.

Näiden yhteenlaskettu pääluku on suurempi kuin Suomen teollisuustyöväestön pääluku. Suomessa on 125,000 itsenäistä maanviljelijäperhettä. Torpparien ja vuokraviljelijäperheetkin huomioonotettuna 221,000. Jos lasketaan, että jokaiseen omaa maata omistavaan perheeseen kuuluu 5 henkeä, saadaan Suomen maanomistajasuituksen kokonaissummaksi 725,000 henkeä. Suomen teollisuustyöväestön lukumäärä lasketaan 108,000 henkeksi. Mutta koska hyvin tavallista on, että melkein kaikki lapsetkin 14 vuotiaista alkaen joutuvat teollisuustyöhön ja siten siis tulevat näkymään teollisuus

työväestön lukumäärätilastoissa, täytyy teollisuustyöläisten perheluvun olla lähipitäen puolta pienemmän kuin itsenäisiä maatiloja omistavien perheit-

ten. Porvarillisista perheistä, joiksi luetaan kauppiaat, teollisuuden harjoittajat, virkamiehet, opettajat j. n. e., ei ole tarkkaa tietoa, mutta niidenkin lukumäärän täytyy olla noin 25,000.

Itsenäiset maanviljelijät ja varsinaisen porvaristo muodostaa Suomen porvarillisen luokkarintaman perusaineksen ja teollisuustyöväestö proletariaatin luokkarintaman perusaineksen. Ensimmäinnettyn yhteiskuntaloudellinen luokka-asema pakooittaa sen kaikilla keinolla puolustamaan ja suojelemaan porvarillista järjestelmää. Viimeksimainittu täytyy pyrkiä vapauttamaan työläisluokka kapitalistisen riistojärjestelmän vääryydestä ja sorrosta. Puhastaan porvarillinen luokkarintama Suomessa on päälukunsa puolesta kolmenkertainen verrattuna teollisuusköyhälistön luokkarintaman päälukuun.

Kummallakin luokkarintamalla on varaväkinsä. Maaseutuköyhälistö, mökkiläiset ja torpparit kannattavuudessa määrässä teollisuusköyhälistön taistelua. Mutta näissä joukoissa on myöskin porvaristolla runsaasti aivan sokeita kannattajia. Ja mitä varsinkin torppari-työväestöön tulee, jonka perhe-uku on lähelle 100,000, ei se suinkaan tarkoita edes itsetiedottomastikaan pyrkiä kommunismiin. Jokainen puolue tai työväenjärjestö Suomessa, joka julistaa ohjelmaksensa vallankumouksen kommunismin toteuttamiseksi, voi olla etukäteen varma siitä, etteivät torpparit seuraa sitä, sillä heidän kannatuksensa Suomen työväenliikkeelle tarkoittaa palvelua heidän vapauttamistaan maanomistajain mielivallasta ja vääryydestä sekä pyrkiä saamaan sen kautta maareformeja, mitkä vapauttaisivat torpparit ja korottaisivat heidät itsenäisiksi maatalon omistajiksi.

Tästä maaseudun ajattelutavasta ei ole irtautunut Suomen maaseutujen tilaton väestökään. Sillä ei ole varmaa ja vakinaista luokka-asemaa ja sen yhteiskunnallisten pyrkimysten suunta on epävarma.

Suomi on maanviljelysmaa, eikä teollisuusmaa. Maaseuduilla asui Suomen kansasta v. 1915: 2,788,424 ja kaupungeissa 512,226.

Mutta, voidaan huomauttaa, olipa kommunistinen vallankumous mahdollinen Venäjällä, vaikka maanviljelys-työväestö ja maanviljelys kansantaloudellisessa merkityksessä on vieläkin suurempi kuin Suomessa.

Sivuuttakaamme kehityksen suunnan tutkiminen Venäjän maalaisyhteiskunnissa sillä huomautuksella, että Suomen ja Venäjän maalaikansan historiallinen menneisyys eroavat toisistaan kuin yö ja päivä. Suomen maataloudessa on itsenäinen pikkutilajärjestelmä kehittynyt kehittymistään ja Venäjä oli valtakumoukseen joutuessaan feudaalisen maanomistuksen järjestelmässä, missä sangen vanhan venäläisen kommunismin ominaisuuksia oli säilytetty. Suomen ja Venäjän suhde ulkomaihin on myöskin erilainen. Venäläisen talonpojan, päästyään vapautumaan omista feudaaliruhtinaistaan, täytyy suojella tätä vapauttamistaan taistelulla vieraita maahan hyökkääjiä vastaan, jotka ovat vanhojen feudaaliruhtinaitten puolella. Suomen talonpojat sitävastoin näkivät mielellään vieraitten valtioitten sekaantumisen Suomen sisäisiin asioihin, turvatakseen sitä järjestelmää mikä maanomistukseen nähden on voimassa.

Ylläolevassa ilmenee yleispiirteet siitä asemasta missä Suomen työläisluokka nykyään on. Käydessään taisteluun sen täytyy pitää mielessään omat voimansa ja laskea tarkoin vastustajain voimat. (4.)

* * *

Kommunistipuolue vaatii Suomen työläisluokkaa juuri tällä hetkellä aloittamaan vallankumoustaistelun, kuten Kommunistipuolueen maanalaisilla keinoilla levitettävistä julistuksistaan selviää. Niissä sanotaan, että eduskunta-toiminnasta on aika luopua, ammattiyhdistysten perustamisen ja ylläpitäminen on kertakaikkiaan hyljättävä ja osuustoimintahommat on jätettävä sikseen. Ainoastaan maanalainen valmistautuminen vallankumoukseen, aseit-

ten käytön harjoittaminen ja sisällissotatilanteen kuriin ja järjestykseen työläisten totuttaminen on Suomen työläisluokan tämän päivän ainoa tehtävä.

Viime kesäkuussa levitettiin Suomessa maanalaista julistusta, jossa sanotaan:

“Ja toverit, ottakaa huomioon tämä:

“Teidän paikkanne ei hetkeäkään saa olla työväenluokan ja vallankumouksen vihollisten riveissä.

“Missä sitten?

“Tällä hetkellä Suomen vallankumouksellisen köyhälistön riveissä! Hyökkäämässä Suomen porvariston niskaan! Kapinoimassa sen kirottua veristä valtaa vastaan! Katkomassa kahleitanne! Kumoamassa mannerheimien valtiota! Irroittamassa sosialipetturien talutsnuorasta Suomen koko köyhälistö! Laskemassa perustusta köyhälistövalhalle Suomessakin!

“Toverit!

“Hetki on tullut, nousee uuteen vallankumoukselliseen taisteluun!

“Me suomalaiset purakaartilaiset, joille Venäjän vallankumouksellinen köyhälistö on veljellisen turvansa antanut, olemme puolestamme valmistuneet. Sotataitoa olemme oppineet. Meillä on opetettuja punaisia upseereja, luotettavia tovereja, jotka pystyvät johtamaan vallankumouksellisia joukkoja voittoon, sen saivat lahtarit Karjaan rintamalla kokea.

“Ei enää saa epäröidä! Taisteluun, toverit, lahtarivaltaa vastaan!

“Venäjällä olevat suomalaiset vallankumoukselliset ovat valmiit! Oletko te, toverit, valmiit?

“Me olemme jo riveissä ase kädessä.

“Me vaan odotamme hetkeä, jolloin Suomessa soi vallankumouksen kutsuva pasuuna. Rinnastamme kohoo:

“Eläköön maailman vallankumous!

“Eläköön Suomen uusi vallankumous!

“Eläköön Suomen työmiesten ja talonpoikain Neuvostovalta!”

Heillä on neuvostovaltan piirustuskin valmis, mikä sekin on Säkenissä juliaistu.

Mutta ken tarkastaa Suomessa vallit-

sevaa maatalousyhteiskuntaa ja sen menneisyydelle kehittyneitä luokkaoloja, hänen täytyy huomata, että kommunistisen järjestelmän taloudelliset toteuttamiskokeet nykyään ovat tuiki mahdollomat. Sitä vastaan puhuvat myöskin vieraitten valtioiden Suomessa olevat tykit ja kuularuiskut, — nyt yhtäläisesti kuin toista vuotta sitten. Uuden kapinan aloittaminen, tarkotuksella toteuttaa kommunismi Suomessa, merkitseisi vain sitä, että joukottain Suomen työläisiä surmattaisiin. Nykyään puhkeava työläisten kapina Suomessa olisi varmemmin tuomittu epäonnistumaan kuin oli vuoden 1918 kapina. Siksi hyvin ovat Suomen talonpojat ja porvarit nyt asestautuneet ja siksi paljon heidän turvanaan on vieraitten valtioiden sotavoimia maassa. Siksi paljon suurempi on Suomen porvariston selvä ruumiillinen voima ja siksi paljon suuremmat ovat heidän käytettävänä olevat sivistykselliset keinot, että onnistuneinkin kapina, sanokaamme semmoisessa tapauksessa, että Suomen porvarihallitus jatkaisi seikkailua Venäjää vastaan, voisi korkeintaan johtaa valtiolliseen vallankumoukseen, mutta ei yhteiskunnalliseen. Sanalla sanoen, Suomen maatalousyhteiskunta on kypsytön kommunistisen järjestelmän käytäntöönpanemista varten, sillä ei ole edes niitä edellytyksiä mitä on Venäjällä. Ja maataloudellisella alalla on Suomen yhteiskuntatalouden pääpaino.

Semmoisilla julistuksilla kuin on otettu tähän kirjotukseen on otettu loppupönsi, lyödään todella “pennin nakkia.” Jos Suomen köyhälistö siihen vastaisi kapinapanoksella, tuottaisi se suunnattoman suuren pietin. (5)

Suomen Sosialidemokraattisessa puolueessa saattanee olla porvarillisystävällisiä aineksia, johdossakin, siten kuin tuo johto muodostui silloin kun puolue uudeelleen ponnisti jaloilleen itsensä. Mutta Suomen työväen joukot kuuluvat siihen ja heille kuuluu oikeus puhua Suomen työläisluokan puolesta enemmän kuin muille. Heille kuuluu tuomiovalta presidenttivaalin johdosta. He vastaavat siitä, jos, kuten näyttää, juuri heidän taholtaan vaadittiin “sie-

dettävän porvarin” valitsemista ja mannerheimilaisten hävittämistä. He vastaavat siitä, että he tällä tavalla ilmaisivat protestinsa mannerheimilaisten seikkailun johdosta Venäjää vastaan ja niitä kauppoja vastaan, joita Mannerhelm oli tehnyt imperialististen suurvaltain kanssa. He korjaavat erehdyksensä. He ovat työläisiä, proletareja, ja siten enemmän oikeutetut puhumaan puolestaan kuin ne, etupäässä Suomen työväenliikkeen intellektuaalit, jotka ornottoman sisällissodan päätyessä olivat kyllin onnellisia paetakseen Venäjälle tai Ruotsiin. He ovat niitä, jotka ovat kituneet lahtarivallan vankileireillä ja joilta kansalaisoikeudet on riistetty. He ovat niitä, jotka ovat seisoneet kuolemantuomioitten edessä ja nähneet kuinka heidän viereltään on toveri toisensa jälkeen ammuttu maahan. He ovat niitä, joiden kädet olivat sidotut ja siten estetyt auttamasta tovereitaan ja käymästä itsepuolustukseen. He ovat niitä, joiden täytyi omata suurta siveellistä voimaa, uskoa ja luottamusta ruvetessaan uudelleen järjestämään hajaantuneita työväenliikkeen rivejä. Heille kuuluu kunnia siitä, että he ovat nostaneet Suomessa huudon: ”Sormet irti Venäjältä!”

Pikkasen ymmärrystä ja käytännöllisyyttä vain, niin kaikenlaiset penninakkiaartikkelit jäisivät mustepulloon; kikkainen jalkojen hipasu maanpinnalle todellisuuteen, jäädyttäisi yli sadan asteen kuumentuneita tunteita.

Suomen Sosialidemokraattinen puolue on kunnioituksen ja puolustuksen arvoinen — virheineenkin. Ollen proletareista kokoonpantu, on se kehityskykyinen ja luotettava. (6.)

F. J. S—ä

* * *

1. ”Säkenien” viime katsauksessa puhuimme siitä, että Suomen tapahtumat ovat eroamattoman selvästi osoittaneet, että mitään välitietä ei voi olla olemassa, että työväenluokan tietoisuudessa on ja sitä täytyy lujittaa se, että kysymys on porvarillisesta diktatuurista tai käyhällistön diktatuurista ja että virallinen sosialidemokratia ei enää pysty tätä selviötä sotkemaan. Tästä

sitä ”välitietä” kiikkastelevat näyttävät saaneen tunteenpurkauksensa.

Mainittakon tässä vielä, että jo siinänsä Suomen sosialidemokratinen puolue nykyisessä muodostaan on luonnottomon, luonnoton kokoomus. Lahtariterrorin suojassa on puolueeseen kavunnut jos minkälaista ainetta. Siinä ilmenee ministerisosialismia jos vallankumouksellista marxilaisuuttakin. Tätä luonnotonta kokoomusta pitää keinoitekoisesti toistaiseksi yllä Suomen nykyiset olosuhteet. Onhan Suomessa noin 3,000 ”Ohranan” — valtiolaisen salapolisilaitoksen — jäsentä, jotka ovat valmiit merkkamaan jokaisen, joka ”virallista” suuntaa vastaan selväpiirteisesti ryhtyisi tappelemaan. Viittaamme muuten tämän ”Säkenien” katsoyksissa olevaan ”Kommunistin” kirjoitukseen Suomen Sosialidemokratisen puolueen nykyisestä virtauksesta.

Aivan jyrkkänä vastakohtana nykyiselle sosialidemokratisele puolueelle on Suomen Kommunistipuolue. Se ei yrittelekään keinoitekoisesti koota kaikenmaailman aineksia, vaan yksinomaan vallankumouksellista työväestöä. Sen päämääränä on tietoinen vallankumousvalmistelu, työväen diktatuurin valtaansaattaminen työväkeä tuhoavan porvariston diktatuurin tilalle. Luonnollisestikin sille, joka kammoksuu vallankumousta ja odottelee vain ”kasvua”, on tämä suurta julkeutta ja siksi niin rakkaasti — multa mutkitta — se nykyisen sosialidemokratian ylistyslaulu.

2. Höpsisti ”Toivoi” tyhjillä lipuilla äänestettäväksi. Mutta koska nyt kerran täysinäisillä lipuilla porvaria äänestettiin, niin ”ilmassa lennät” jos uskallat vastata sanoa. ”Järkevää” meiniä tällainen huopaaminen ja soutaminen. Molempi parempit

3. Kauniisti sanottu. Niin, selviöhän se on, että on päästävä ei ainoastaan Mannerheimista, vaan kaikista Mannerheimeista. Mutta ei niistä päästä äänestämällä jotakin Ståhlbergia, Vakavaa vallankumoukseen varustautumista se tarvitsee. Ja sikäli kuin pohjajoukkojen keskuudessa ilmeni ”opportunistisia näkökohtia” — ei tässäköän, тов. Syrjälä, saisi liian raskaasti langet-

taa tämmöistä Suomen työväen kontrole — niin puolueen toimitsijoiden samoin kuin lehlienkin ensimmäisenä velvollisuutena olisi ollut yrkästi taistella sellaista vastaan ja osoittaa tilanteen todellinen luokkakuolle. Tämä tärkeä tehtävä kuitenkin laiminlyötiin ja Ståhlbergia äänestettiin.

4. Tässä tulee näkyviin pohjan ontous. Kokonaan unohtetaan maailmankapitalismin nykyinen kriisikausi. Ei huomata edes sitä vararikottilannetta, johon Suomen porvaristo on ajanut tämän "itsenäisen" maan. Konkurssia yritetään välttää suunnattomilla ulkoisilla lainoilla. Entisen hyvän lisäksi ystöstään varoja militarismiin hyväksii. Kaiken tämän yhteissummana on se, että taloudellinen elämä on kehittynyt sellaiseksi ryöstötaloudeksi, joka ei koske ainoastaan palkkatyväestöä, vaan jo "itsenäisiä" torppari-pienviljelijöitäkin. Ja yhä lohtommalle jää se heidän "paratiisimainen" elämänsä.

Ei vetele tov. Syrjälän numerollinen "analyysi" Suomen nykyisessä tilanteessa. "Tutkittakoon" niitä "oppikamareissa" ja haikaillakoon. Ei pulaudu nyt eteemme se "normaal"-tilanne, joka tuntuu tov. Syrjälästä niin rakkaalta, eikä siis soveilu hänen "analyysinsä" tämänpäivän todellisuuteen. Tämänpäivän todellisuus on se, että Suomen työväestölle, muitten maitten työläisten rinnalla, historia on asettanut kysymyksen ratkaistavaksi: tuleeko vuosisataiset orjuusikeet murskatuiksi, vaan säilyvätkö ne edelleen. Ja tätä kysymystä ryhtyy luokkatietojen työväestö, joka on käynyt sellaisenkin koulun lävitse kuin Suomen työväestö, ratkaisemaan — ei numeroilla ja valituksilla — vaan tietoisella vallankumoustaistefun varustamisella. Se on historian nykyhetkelle asettama tehtävä, eikä suinkaan kiistelyn jonkun Mannerheimin tai Ståhlbergin paremmuudesta.

5. Itse lyö tov. Syrjälä raskaan pietin. Pitäisi muistella heidän Suomen viime vuosien tapahtumia. Silloin selviäisi, että jos Suomen työväestö luotaisi vain sosialidemokratian "viralliseen suuntaan" — siihen "entiseen pa-

laamukseen" — niin samoihin tuboiisiin tuloksiin tultaisiin kuin viime luokkasodan jälkeen. Historia on ehtinyt kyllin selvästi opettaa, että jos "kansanvaltaisella" tavalla Suomen työväki jälleen tulisi siihen asemaan, että se jouttaenkin haikaileman "laillisen enemmistön" valalla ryhtyisi käymään käsi-ksi porvarillisen vähemmistön riist-oikeuksiin, niin "kansanvaltaa" lirittävä porvaristo tekisi jälleen saman kuin viime vuonna ja niin työväestö joutuisi varustautumattomana kohtaamaan uuden luokkasodan.

Onneksi Suomen työväestön laajat kerrokset käsittävät tämän, sillä, kuten venäläinen kommunistiveri Buharin sattuvasti lausuu: "Suomea voidaan pitää klassillisena esimerkkinä maasta, jossa kaikki ja kaikkinaiset demokraattiset karhuluot paloiivat poroksi kansalaissodan muutamien kuukausien kuluessa." Siksi pä e! "piettiin" mennä. Luonnollisestikin vallankumouksen pubkeamiseen vaikuttaa monet eri seikat, kuten kansainväliset suhteet j.n.e. Mutta ne eivät suinkaan saa ehkäistä tietoisesta valmistelutyötä siihen pääsemiseksi, että tulipa vallankumoukseen otollinen aika minä hetkenä hyvänsä, niin valmiit ollaan.

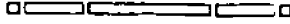
6. Niin, juuri Suomen työläiset, proletaarit, juuri he tulevat ajallaan käymään "sovittelijoihinkin" käsi-ksi. Ne, jotka ovat kituneet lahtarien vankilaireillä ja jotka ovat seisoneet kuolemantuomioitten edessä, eivät ole vielä voineet sanaansa sanoa, sillä eihän heillä ole ollut edes niitä "kansanvaltan" "oikeuksia", kuten äänioikeutta j.n.e. ja tuskinpa heillä on tilaisuus julkisesti esiintyä edes työväenyhdistyksissä ilman että "Ohranan" sormet ovat heti kiinni, jos sattuisivat suorasti puhumaan "virallisten" suuntaa vastaan. Tämä ankaran koulun kouluuttama etuvartiojoukko on kyllä aikanaan tuova esille protestinsa ei ainoastaan Mannerheimia vastaan, vaan koko Suomen porvaristoa vastaan.

"Pikkasen ymmärrystä ja käytännöllisyyttä vain", niin revisionismin rämeiköistä lähtevät tunteenpurkaukset jäisivät "kirjotuskoneeseen." Maail-

mansota ja sen luoma tilanne pitäisi jo pintyneemminkin saattaa maan pinnalle kaikenlaisista harhakuvitteluista ja joh-

taa vallankumoukselliseen marxilaisuuteen, joka on ainoa tie työväenluokalle päämääräänsä päästäkseen.

Y. H—n.

Hjalmar Fredrik Forsten.

Kuoli Hämeenlinnassa heinäkuun 8 p. 1918.

Arne Felt.

Kuoli Helsingin kirkonkylällä heinäkuun 20 p. 1918.